

[Trafik- og kommunikationsministeren]

Henset til havarigruppens opgave bør den principielt udelukkende bestå af særligt sagkyndige. Når det tages i betragtning, at sikkerhedsorganisationens behov kan tilgodeses ved adgang til relevant undersøgelsesmateriale og personaleorganisationerne tillige underrettes dels gennem mulighed for deltagelse i tjenstlige afhøringer, dels gennem modtagelse af og dermed indsigt i undersøgelsesmaterialet, finder jeg i og for sig, at såvel hensynet til den bedst mulige opklaring af uheld som til personalets underretning og medvirken er tilgodeset.

Imidlertid er jeg indstillet på at lade DSB gennemføre en forsøgsordning for et år, hvorefter en repræsentant for lokomotivpersonalet kan deltage med observatørstatus i havarigruppeundersøgelser efter uheld. I de tilfælde, hvor en stationsbestyrers dispositioner er indgået i årsagsforløbet, vil en repræsentant for stationsbestyrerpersonalet kunne blive tilknyttet undersøgelsesarbejdet efter udpegning af personaleorganisationen. Endvidere vil DSB drøfte muligheden for at tilknytte en norsk eller svensk ekspert fra NSB og SJ.

Efter forsøgsperiodens udløb vil DSB vurdere, hvorvidt en permanent ordning som ovenfor beskrevet vil være hensigtsmæssig.

Spm. nr. S 300

Til *justitsministeren* (9/12 88) af:

Stavad (S):

»Såfremt en kendelse afsagt af Landsskatteretten er afgjort i modstrid med praksis fastlagt af Højesteret og af Østre Landsret og har principiel betydning for et betydeligt antal sager af lignende karakter og tillige vidtrækkende økonomisk betydning og det forudsættes, at såvel Statsskattedirektoratet som kammeradvokaten indstiller sagen til anke, vil det da ikke være at ligestille med bevidst at påføre statskassen en udgift, om en minister ud fra principielle politiske motiver nægter at anke sagen?«

Svar (16/12 88):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg er enig med spørgeren i, at en minister ikke ud fra politiske motiver kan undlade at indbringe en kendelse, der er afsagt af Landsskatteretten i modstrid med fast praksis fastlagt af Højesteret, for landsretten. Det gælder ikke mindst, hvis sagen har principiel betydning for

et betydeligt antal sager af lignende karakter og tillige har vidtrækkende økonomisk betydning.

Men det var heller ikke tilfældet i den sag, som spørgeren sigter til.

Det fremgår af skatteministerens redegørelse af 29. november 1988, at Landsskatteretten afsagde en kendelse, der gav en skatteyder medhold. Skatteministeren indbragte ikke denne sag for landsretten. Begrundelsen herfor var blandt andet, at man anså det for tvivlsomt, om skattemyndighederne kunne vinde sagen ved landsretten.

Baggrunden for denne vurdering var en højesteretsdom fra 1986 (Søndersagen), hvor Højesteret godkendte et låne/investeringsprojekt i skibskreditobligationer. Skattemyndighederne har forstået denne dom således, at udgangspunktet i denne type sager er skattefrihed for kursavancer, selv om obligationerne eller statsgældsbeviserne er købt for lånte penge, og selv om arrangementet i sig selv er tabsgivende. Kun hvor der foreligger særlige omstændigheder som f.eks. i den såkaldte Rechnagelsag, kan skattemyndighederne tilsidesætte arrangementet. I Rechnagelsagen var der tale om det helt særlige forhold, at skatteyderen kun i et kort øjeblik havde været ejer af statsgældsbeviserne, der i forbindelse med arrangementets etablering omgående blev solgt videre til en bank.

De landsskatteretskendelser, som blev afsagt i 1988 i sager om statsgældsbeviser, adskiller sig – sådan må jeg forstå skatteministerens redegørelse – på afgørende punkter fra Rechnagelsagen og er derfor ikke indbragt for landsretten som følge af den praksis, som Højesteret har fastlagt i Søndersagen.

Spm. nr. S 307

Til *justitsministeren* (9/12 88) af:

Margrete Auken (SF):

»Hvilken ændring i færdselsloven mener ministeren vil være påkrævet, hvis man skal gøre det muligt for kørestolspassagerer at rejse med bus og pålægge alene kørestolspassagerens hjælper ansvaret for en forsvarlig fastspænding?«

Svar (22/12 88):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det kan oplyses, at der ikke i færdselsloven findes regler om kørestolsbrugerens adgang til